

Załącznik do uchwały nr 1654/18
Zarządu Województwa
Zachodniopomorskiego
z dnia 11 września 2018 r.

Pan R.J.K.
Firma Turystyczno-Handlowa „ORKA”
ul. W.
xx-xxx R.

WWRPO.VIII.3162.38.2014.Ała

DECYZJA
Nr WWRPO/15/W/2018

podjęta w dniu 11 września 2018 r. przez Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego
w osobach:

Olgierd Geblewicz - Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Tomasz Sobieraj - Wicemarszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Anna Mieczkowska - Członek Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego,
Ryszard Mićko - Członek Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego

Na podstawie art. 104 i art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 tekst jednolity ze zm.) w zw. z art. 16 ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2017 poz. 935), art. 25 pkt 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2018 r. poz. 1307 tekst jednolity), art. 60 pkt 6 i art. 61 ust. 1 pkt 2 lit. a i art. 61 ust. 4, art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a, art. 67 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077 tekst jednolity ze zm.) oraz art. 41 ust. 2 pkt 4 i art. 46 ust. 2a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2018 r. poz. 913 tekst jednolity ze zm.)

po rozpatrzeniu wniosku Beneficjenta – R. J. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą: Firma Turystyczno – Handlowa „ORKA” R.J. K. – o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją administracyjną Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/30/W/2017 z dnia 31 października 2017 r. odmawiającą Beneficjentowi udzielenia ulgi w postaci umorzenia należności wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych, wynikających z decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/53/W/2014 z dnia 30 grudnia 2014 r. orzekającej zwrot środków otrzymanych w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007 – 2013 na podstawie umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.01-32-299/10-00 z dnia 27 grudnia 2010 r. na realizację projektu pn. „Wdrożenie kondensacyjnego systemu grzewczego wspartego układem solarnym oraz zakup innowacyjnego wyposażenia do Centrum Konferencyjno-Wypoczynkowego w Trzęsaczu” i utrzymującej ją w mocy decyzji nr WWRPO/22/W/2016 z dnia 29 czerwca 2016 r.

– utrzymuje w całości w mocy decyzję administracyjną Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/30/W/2017 z dnia 31 października 2017 r.

Uzasadnienie

Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego na mocy art. 25 pkt 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2018 r. poz. 1307 t.j., zwanej dalej: uzppr), pełni rolę Instytucji Zarządzającej Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007 – 2013 (dalej: IZ RPO WZ), do której zadań należy m.in. zawieranie z beneficjentami umów o dofinansowanie projektu, zarządzanie środkami finansowymi przeznaczonymi na realizację programu operacyjnego, pochodzącymi z budżetu państwa, budżetu województwa lub ze źródeł zagranicznych, prowadzenie kontroli realizacji programu operacyjnego, w tym kontroli realizacji poszczególnych dofinansowanych projektów, a także odzyskiwanie kwot podlegających zwrotowi, w tym wydawanie decyzji o zwrocie środków przekazanych na realizację programów, projektów lub zadań, o której mowa w przepisach o finansach publicznych.

W dniu 24 maja 2010 r. R. J. K. prowadzący działalności gospodarczą pod firmą Firma Turystyczno – Handlowa „ORKA” R. J. K., w związku z ogłoszeniem przez IZ RPO WZ konkursu nr RPOWZ/1.1.1/Schemat A/2010/1 Oś priorytetowa 1 „Gospodarka – Innowacje – Technologie”, Działanie 1.1 „Wzrost konkurencyjności przedsiębiorstw poprzez innowacyjne inwestycje”, Poddziałanie 1.1.1 „Inwestycje w mikroprzedsiębiorstwa” Schemat A, złożył wniosek o dofinansowanie projektu pn. „Wdrożenie kondensacyjnego systemu grzewczego wspartego układem solarnym oraz zakup innowacyjnego wyposażenia do Centrum Konferencyjno – Wypoczynkowego w Trzęsaczu”, któremu nadano nr WND-RPZP.01.01.01-32-299/10.

Przedmiotowy projekt polegał – zgodnie z pkt C.7. wniosku o dofinansowanie pn. „Opis przedsięwzięcia” – na zakupie innowacyjnego wyposażenia i środków trwałych do nowo wybudowanego obiektu wypoczynkowego: Centrum Wypoczynkowo – Konferencyjnego zlokalizowanego nad Bałtykiem przy ul. K. w T. (Gmina R.I). W ramach realizacji projektu Beneficjent zaplanował m.in. zakup kondensacyjnego systemu grzewczego z układem solarnym w ramach zadania 1 pn. „Zakup i montaż kondensacyjnego systemu grzewczego z układem solarnym” (pkt E.1.1 wniosku o dofinansowanie).

IZ RPO WZ uchwałą z dnia 15 października 2010 r. nr 1886/10 przyznała Wnioskodawcy dofinansowanie na realizację przedmiotowego projektu w wysokości 1 000 000,00 zł. Tym samym w dniu 27 grudnia 2010 r. podpisana została z Beneficjentem – R. J. K. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Firma Turystyczno – Handlowa „ORKA” R. J. K. – umowa o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.01-32-299/10-00 na realizację projektu pn. „Wdrożenie kondensacyjnego systemu grzewczego wspartego układem solarnym oraz zakup innowacyjnego wyposażenia do Centrum Konferencyjno-Wypoczynkowego w Trzęsaczu”.

Termin rozpoczęcia realizacji ww. projektu został określony na dzień 1 czerwca 2010 r., a potwierdzeniem rozpoczęcia projektu była przedłożona przez Beneficjenta umowa nr REW/1/06/2010 zawarta w dniu 1 czerwca 2010 r. z firmą B. C. s.c. P.B., R. B., na kompleksowe wykonanie kondensacyjnego systemu grzewczego z układem solarnym w Centrum Konferencyjno – Wypoczynkowym w T., na kwotę brutto 549 000,00 zł. Beneficjent wraz z wnioskami o płatność w ramach rozliczenia ww. umowy przedłożył fakturę VAT nr 202/06/2010 z dnia 18 czerwca 2010 r. na kwotę brutto 105 000,00 zł oraz fakturę VAT nr 229/08/2010 z dnia 4 sierpnia 2010 r. na kwotę brutto 144 000,00 zł.

IZ RPO WZ weryfikując ww. wnioski o płatność ustaliła, iż Beneficjent jest w posiadaniu nieprzedstawionej do refundacji faktury VAT nr 191/05/2010 z dnia 27 maja 2010 r. wystawionej z tytułu wykonania instalacji solarnej odzysku ciepła dla centralnego ogrzewania na kwotę 150 000,00 zł brutto.

Mając na uwadze powyższe IZ RPO WZ stwierdziła, iż przedmiotowy projekt został rozpoczęty przed dniem złożenia wniosku o dofinansowanie. Co za tym idzie jest on niezgodny z umową o dofinansowanie, rozporządzeniem Ministra Rozwoju Regionalnego z dnia 11 października 2007 r. w sprawie udzielania regionalnej pomocy inwestycyjnej w ramach regionalnych programów operacyjnych (Dz. U. 2007 r., Nr 193, poz. 1399, zwanym dalej: rozporządzeniem MRR z dnia 11 października 2007 r.) oraz Wytocznymi dla Wnioskodawców obowiązującymi w konkursie nr RPOWZ/1.1.1/Schemat A/2010/1 (zwanymi dalej: Wytocznymi).

W dniu 28 maja 2014 r. Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego na podstawie § 17 ust. 2 pkt 2 umowy o dofinansowanie podjął uchwałę nr 971/14 o rozwiązaniu z Beneficjentem umowy o dofinansowanie na realizację ww. projektu. Następnie z uwagi na fakt, iż Beneficjent wykorzystał środki przekazane na realizację projektu z naruszeniem obowiązujących go w ramach RPO WZ

procedur, został pismem z dnia 27 czerwca 2014 r. wezwany do zwrotu środków o łącznej kwocie 176 314,14 zł wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych.

Z uwagi na bezskuteczny upływ terminu wskazanego w ww. wezwaniu, z dniem 18 lipca 2014 r. wobec Beneficjenta wszczęte zostało z urzędu postępowanie administracyjne w przedmiocie zwrotu środków.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w dniu 30 grudnia 2014 r. Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego podjął decyzję administracyjną nr WWRPO/53/W/2014 orzekającą zwrot od Beneficjenta środków otrzymanych w ramach RPO WZ na podstawie umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.01-32-299/10-00 w kwocie 176 314,14 zł wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych. W związku ze złożonym przez Beneficjenta wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego w dniu 29 czerwca 2016 r. podjął decyzję administracyjną nr WWRPO/22/W/2016 utrzymującą w całości w mocy powyższą decyzję.

W dniu 4 sierpnia 2016 r. Beneficjent za pośrednictwem IZ RPO WZ złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (dalej: WSA) w Szczecinie na decyzję administracyjną nr WWRPO/22/W/2016 wraz z wnioskiem o zwolnienie z kosztów sądowych. Dodatkowo w dniu 22 sierpnia 2016 r. Beneficjent wniósł o wstrzymanie wykonalności decyzji nr WWRPO/22/W/2016 utrzymującej w mocy decyzję nr WWRPO/53/W/2014.

Po rozpatrzeniu wniosku Beneficjenta z dnia 22 sierpnia 2016 r. WSA postanowieniem z dnia 21 grudnia 2016 r. (sygn. akt (...)) odmówił wstrzymania wykonania ww. decyzji. Uzasadniając swoją decyzję WSA wskazał, iż działalność gospodarcza Beneficjenta ulokowana jest w miejscowości nadmorskiej. W ocenie sądu działalności ta prowadzona jest na szeroką skalę, na co wskazują deklarowane przez Beneficjenta przychody za rok 2015 (... zł) i do września 2016 r. (... zł), jak i obroty oraz saldo rachunku bankowego w okresie od dnia 1 maja 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. (kwota uznań ... zł, kwota obciążeń ... zł, saldo końcowe ... zł). Powyższe pozwoliło WSA na ustalenie, iż z akt sprawy nie wynika, aby Beneficjentowi groziła niewypłacalność. Ponadto wskazano, iż Beneficjent posiada znaczny majątek (nieruchomości o dużej wartości, jak i wartościowe ruchomości), który wykorzystuje w prowadzonej działalności gospodarczej.

W związku ze skierowaniem w dniu 13 marca 2017 r. przez IZ RPO WZ do Beneficjenta upomnienia przedegzekucyjnego, w dniu 21 marca 2017 r. wniósł on o udzielenie ulgi w postaci umorzenia należności wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych, wynikających z decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/22/W/2016 z dnia 29 czerwca 2016 r. oraz wstrzymanie prowadzenia postępowania egzekucyjnego.

Wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2017 r. WSA w Szczecinie (sygn. akt (...)) oddalił skargę Beneficjenta wskazując przy tym, iż decyzje w niniejszej sprawie zostały wydane zgodnie z obowiązującym prawem.

Z uwagi na brak zwrotu środków przez Beneficjenta na skutek skierowanego przez IZ RPO WZ upomnienia przedegzekucyjnego, organ dnia 28 kwietnia 2017 r. zwrócił się do Naczelnika Urzędu Skarbowego w Gryficach z wnioskiem o wszczęcie egzekucji administracyjnej należności pieniężnych wobec Pana R. J. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą: Firma Turystyczno-Handlowa „ORKA” R. J. K. jako zobowiązanego w stosunku do którego dnia 29 czerwca 2016 r. Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego podjął decyzję administracyjną nr WWRPO/22/W/2016 utrzymującą w mocy decyzję nr WWRPO/53/W/2014 z dnia 30 grudnia 2014 r. orzekającą zwrot środków przekazanych w ramach RPO WZ.

W toku prowadzonego postępowania organ egzekucyjny odzyskał łączną kwotę 176 314,10 zł (a więc wynikającą z wystawionego przez IZ RPO WZ tytułu wykonawczego stanowiącego załącznik do wniosku o wszczęcie egzekucji) wraz z odsetkami w kwocie 103 606,10 zł (data pobrania środków przez organ egzekucyjny: 8 maja 2017 r., 12 maja 2017 r., 16 maja 2017 r., 17 maja 2017 r.).

Po rozpatrzeniu wniosku o udzielenie ulgi IZ RPO WZ w dniu 31 października 2017 r. podjęła decyzję administracyjną nr WWRPO/30/W/2017 odmawiającą R.J. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą: Firma Turystyczno – Handlowa „ORKA” R. J. K., udzielenia ulgi w spłacie w postaci umorzenia należności wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych, wynikających z decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/53/W/2014 z dnia 30 grudnia 2014 r. orzekającej zwrot środków otrzymanych w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007 – 2013 na podstawie umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.01-32-299/10-00 z dnia 27 grudnia 2010 r. oraz utrzymującej ją w mocy decyzji nr WWRPO/22/W/2016 z dnia 29 czerwca 2016 r.

Beneficjent korzystając ze swojego uprawnienia pismem z dnia 17 listopada 2017 r. wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończony decyzją administracyjną nr WWRPO/30/W/2017 wskazując przy tym, iż w jego przypadku:

- a) wystąpił ważny interes publiczny, albowiem Beneficjent zrealizował w całości projekt, tj. wykonał wszystkie działania wymienione w umowie o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.01-32-299/10-00, licząc na dofinansowanie z Unii Europejskiej w wysokości miliona złotych. Ostatecznie Beneficjent dofinansowania w ww. wysokości nie otrzymał, a poniósł dodatkowe koszty związane ze zwrotem części otrzymanej dotacji (odsetki ustawowe liczone jak dla zaległości podatkowych i koszty egzekucyjne). Powyższe w opinii Beneficjenta spowoduje konieczność redukcji zatrudnienia, ograniczenie współpracy z innymi przedsiębiorstwami, zredukowanie własnej działalności gospodarczej. Tym samym budżet państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego ulegną uszczupleniu wskutek zmniejszenia zapłaty podatków przez Beneficjenta, w tym podatku i opłat lokalnych, składek na ZUS, redukcją zakupu energii elektrycznej i gazu, co w jego opinii wpłynie na mniejsze zyski państwowych firm energetycznych.
- b) brak zastosowania wnioskowanej ulgi zagrozi ważnym interesom Beneficjenta, z uwagi na fakt, że prowadzone przez niego działalność gospodarcza stanowi dla niego jedyne źródło utrzymania, a wskutek błędów formalnych, a nie merytorycznych, zostanie zmuszony do ograniczenia prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, która obecnie jest na minimalnym progu rentowności. Co za tym idzie poniesienie kosztów w postaci 101 296,00 zł wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych wraz z kosztami egzekucyjnymi spowoduje konieczność zaciągnięcia zobowiązań kredytowych i pożyczkowych.

Jednocześnie Beneficjent wskazał, iż IZ RPO WZ rozpatrując wniosek o ulgę z dnia 21 marca 2017 r. jedynie odmówił udzielenia ulgi w postaci umorzenia należności głównej i odsetek w całości, nie rozważając przy tym możliwości zastosowania częściowej ulgi, lub rozłożenia na raty.

(...).

Niezależnie od powyższego, Beneficjent wskazał, iż w latach 2015 i 2016 prowadził restauracje, a w roku 2017 zaprzestał tej działalności, ponieważ musiał ograniczyć powierzchnię restauracji tylko do niewielkiej części wewnętrznej, co uczyniło całość przedsięwzięcia stale nierentowną. Dlatego też w roku 2017 restauracja została zamknięta, a dochody z lat 2015/2016 nie wystarczyły nawet na zwrot zainwestowanych w jej otwarcie środków.

Beneficjent podał również, że przejął inwestycję, tj. budowę hotelu „Orka” w R. w sytuacji, gdy jego ojciec Pan J.K. nie miał już sił, zdrowia i środków na zakończenie inwestycji, którą to z kolei inwestycję ojciec przejął od Spółki, w której był udziałowcem albowiem Spółka nie miała już środków na zakończenie inwestycji, groziła jej upadłość, a razem z nią niewypłacalność całej rodziny. W trakcie realizacji inwestycji pojawiła się możliwość uzyskania dofinansowania na zmianę tradycyjnego systemu grzewczego na system grzewczy solarny. Wnioskodawca posiadał już dokumenty projektowe i wykonawcę na system tradycyjny, który był tańszy, ale ze względu na perspektywę uzyskania dofinansowania zdecydował się na system solarny. System ten został wykonany i działa. Zrealizowane działanie miało charakter innowacyjny i proekologiczny (tak jak założono we wniosku o dofinansowanie), ponadto inne wynikające z umowy o dofinansowanie obowiązki również zostały w ocenie Strony zrealizowane, m.in. zatrudnienie 15 osób na podstawie umów o pracę na obszarze zagrożonym bezrobociem. Jak podała Strona, konieczność zwrotu dofinansowania wiązałaby się ze znaczną redukcją zatrudnienia, z obecnych 15 osób zatrudnionych na umowę o pracę pozostałyby 2–3, a pozostałe byłyby zatrudniane na umowy cywilnoprawne jedynie w okresie wakacyjnym. Beneficjent podał także, że likwidacja tych miejsc pracy skutkować będzie także ograniczeniem zatrudnienia w firmach współpracujących m.in. pralnia, piekarnia, hurtownia, masarnia czy dostawcy innych produktów żywnościowych. W 2016 r. Beneficjent osiągnął dochód w wysokości (...), a więc prowadzona działalność gospodarcza nie była zbyt rentowna. Ponadto Beneficjent podał, iż jest zadłużony na kwotę ponad (...) zł i nie ma możliwości zaciągania kolejnych zobowiązań, gdyż prowadzona przez niego działalność jest na granicy opłacalności.

IZ RPO WZ z uwagi na trwającą analizę całokształtu materiału dowodowego, w szczególności umowy o dofinansowanie wraz z zawartymi aneksami, jak również całej dokumentacji zgromadzonej w sprawie przedłużyła postępowanie administracyjne do dnia 19 stycznia 2018 r. Następnie z uwagi na trwającą w dalszym ciągu analizę całokształtu materiału dowodowego IZ RPO WZ przedłużyła postępowanie do dnia 20 lutego 2018 r.

Pismem z dnia 9 lutego 2018 r. IZ RPO WZ wezwała Beneficjenta do przedłożenia dokumentów dotyczących jego sytuacji finansowej za rok 2017. Następnie z uwagi na oczekiwanie przez organ na dostarczenia przez R. J. K. ww. dokumentacji IZ RPO WZ przedłużyła postępowanie administracyjne do dnia 20 marca 2018 r.

W dniu 24 lutego 2018 r. (data wpływu do IZ RPO WZ w dniu 28 lutego 2018 r.) pełnomocnik Beneficjenta wniósł o przedłużenie terminu na przedłożenie ww. dokumentów do dnia 30 marca 2018 r. Wniosek swój argumentował przedłużającą się chorobą (około 2 tygodniową) pełnomocnika,

która uniemożliwiła uzyskanie żądanych dokumentów, jak i faktem długiego oczekiwania na wystawienia zaświadczeń z urzędów.

Z uwagi na powyższy wniosek Beneficjenta IZ RPO WZ przedłużyła postępowanie administracyjne do dnia 20 kwietnia 2018 r., a następnie do dnia 18 maja 2018 r.

Pismem z dnia 11 maja 2018 r. IZ RPO WZ ponownie wezwała Beneficjenta do dostarczenia ww. dokumentacji. Ponadto Beneficjent został poinformowany, iż niedostarczenie ww. dokumentacji spowoduje konieczność wydania decyzji w przedmiocie ulgi jedynie w oparciu o dokumenty znajdujące się już w aktach sprawy.

Mając na względzie powyższe wezwanie IZ RPO WZ przedłużyła postępowanie do dnia 20 czerwca 2018 r.

IZ RPO WZ pismem z dnia 18 czerwca 2018 r. poinformowała Beneficjenta o zamiarze zakończenia postępowania w przedmiotowej sprawie oraz pouczyła o prawach wynikających z art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 t.j., dalej: kpa). Następnie ze względu na przewidziane terminy zapoznania się z aktami i umożliwienie Beneficjentowi wypowiedzenie się co do zebranych materiałów i zgłoszonych żądań, IZ RPO WZ przedłużyła postępowanie administracyjne do dnia 20 lipca 2018 r.

Następnie IZ RPO WZ przedłużyła postępowanie administracyjne do dnia 20 września 2018 r. (postanowienie z dnia 16 lipca 2018 r. oraz z dnia 20 sierpnia 2018 r.).

W związku ze złożonym wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, IZ RPO WZ na nowo przeprowadziła postępowanie wyjaśniające obejmujące całościową ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (w tym m.in. dokumentacji finansowej przedłożonej przez Beneficjenta, wniosku o udzielenie ulgi z dnia 21 marca 2017 r.) oraz pełną analizę stanu faktycznego i prawnego sprawy, co pozwoliło na odniesienie się do niego jak poniżej.

Pomimo dwukrotnego wezwania Beneficjenta do dostarczenia dokumentacji finansowej za rok 2017, nie została ona dostarczona do IZ RPO WZ. Tym samym IZ RPO WZ swoje rozstrzygnięcie wydała na podstawie dokumentów znajdujących się już w aktach sprawy. To po stronie wnioskującej o udzielenie konkretnej ulgi spoczywa bowiem ciężar wykazania sytuacji odstępstwa od zasady pełnej realizacji zobowiązań publicznoprawnych (wyrok WSA w Gdańsku z dnia 12 grudnia 2017 r. syng. akt I SA/Gd 599/17).

Na samym początku wskazać należy, iż instytucja zarządzająca jest samoistnym organem administracji publicznej, który przygotowuje program operacyjny, zarządza nim oraz nadzoruje jego realizację. Zgodnie z art. 61 ust. 1 pkt 2 lit. a ufp organem pierwszej instancji właściwym do wydawania decyzji w odniesieniu do należności, o których mowa w art. 60 pkt 6 ufp, jest w przypadku płatności w ramach programów finansowanych ze środków europejskich organ pełniący funkcję instytucji zarządzającej. Zgodnie, bowiem z art. 25 ust. 1 uzppr, za prawidłową realizację programu operacyjnego odpowiada instytucja zarządzająca, którą w przypadku RPO WZ jest Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego. Zapisy uzppr dają IZ RPO WZ możliwość udzielania ulg w spłacie należności pieniężnych o charakterze niepodatkowych należności publicznoprawnych.

Kwestie ulg w spłacie zobowiązań z tytułu zwrotu środków w ramach programów finansowych z udziałem środków europejskich zostały natomiast uregulowane w ufp. Zapisy tejże ustawy dają IZ RPO WZ, w stosunku do należności pieniężnych o charakterze niepodatkowych należności publicznoprawnych, na wniosek zobowiązanego, możliwość umorzenia tych należności w części, odroczenia terminu spłaty całości albo części należności lub rozłożenia na raty płatność całości albo części należności – w przypadkach uzasadnionych względami społecznymi lub gospodarczymi, w szczególności możliwościami płatniczymi zobowiązanego. W przypadku, gdy zaś zobowiązany wnosi o umorzenie należności w całości (art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a ufp), winna zostać spełniona przesłanka ważnego interesu zobowiązanego lub interesu publicznego. Jako należności publicznoprawne należy rozumieć dochody budżetu państwa, dochody budżetu jednostki samorządu terytorialnego albo przychody państwowych funduszy celowych, w szczególności należności z tytułu zwrotu środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich oraz inne należności związane z realizacją projektów finansowanych z udziałem tych środków, a także odsetki od tych środków i od tych należności (art. 60 pkt 6 ufp).

Należy jeszcze dodać, iż na podstawie odesłania zawartego w art. 67 ufp, do spraw dotyczących należności, o których mowa w art. 60, nieuregulowanych tą ustawą stosuje się przepisy m.in. ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 t.j., zwanej dalej: kpa).

Warto też wspomnieć, że decyzja o udzieleniu ulgi w spłacie należności publicznoprawnych ma charakter uznaniowy, co wynika z użytego przez ustawodawcę sformułowania „organ może” (art. 64 ufp) na wniosek zobowiązanego udzielić ulgi w spłacie należności – w analizowanym przypadku ulgi w postaci umorzenia całości należności. Z uznaniowym charakterem decyzji związane jest

pozostawienie organowi swobody wyboru określonego rozwiązania co ma miejsce dopiero w przypadku stwierdzenia, że w sprawie występuje któraś przesłanka udzielenia ulgi w spłacie (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego – dalej: WSA – w Poznaniu z dnia 16 stycznia 2014 r., sygn. akt III SA/Po 748/13). Dopiero wtedy organ w sposób uznaniowy podejmuje decyzję, czy przyznać ulgę w spłacie zobowiązania, czy też, pomimo istnienia przesłanek udzielenia ulgi, odmówić udzielenia takiej ulgi. Jednocześnie choć instytucja udzielenia ulgi w spłacie opiera się na tzw. uznaniu administracyjnym, to jednak nie oznacza, że ustawodawca pozostawił organom zupełną swobodę w jej stosowaniu (wyrok WSA w Poznaniu z dnia 7 lutego 2013 r., sygn. akt I SA/Po 826/12). Przepis ten pozostawia do uznania organu istnienie lub nieistnienie w konkretnej sprawie szczególnych okoliczności przemawiających za udzieleniem ulgi, lecz decyzja w przedmiocie ulgi musi zawierać uzasadnienie stanowiska organu. Stanowisko to musi być oparte na zebranych i należycie ocenionym materiale dowodowym. Przy czym nawet spełnienie przesłanek udzielenia ulgi nie oznacza powstania po stronie organów obowiązku udzielenia ulgi, a jedynie stwarza możliwość jej udzielenia (wyrok WSA w Krakowie z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. akt I SA/Kr 1457/15). Należy podkreślić, iż decyzja w zakresie ulgi w spłacie jest instytucją szczególną i taki również powinny mieć charakter okoliczności uzasadniające pozytywne załatwienie sprawy. Co więcej, uznanie administracyjne charakteryzuje się tym, że organ administracji publicznej ma możliwość wyboru pozytywnego lub negatywnego dla Strony rozstrzygnięcia. Rozstrzygnięcie to nie może mieć jednak charakteru dowolnego, lecz musi być wynikiem wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, wszechstronnego zebrania oraz rozpatrzenia w sposób wyczerpujący materiału dowodowego, zaś decyzja winna spełniać wymogi wskazane w art. 107 § 1 i § 3 kpa (wyrok WSA w Kielcach z dnia 28 maja 2015 r., sygn. akt I SA/Ke 704/14). W związku z tym w pierwszej kolejności organ, musi stwierdzić, czy w konkretnym przypadku w ogóle istnieją przesłanki udzielenia ulgi.

Sformułowana w sposób ogólny treść art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a ufp, w którym zostały użyte pojęcie nieostre, tj.: „ważny interes zobowiązanego”, „interes publiczny”, nie daje podstaw do przyjęcia, iż istnieje ściśle określony katalog przesłanek, okoliczności, zdarzeń, czy też powodów, którymi należy się kierować przy rozstrzyganiu spraw na podstawie tego przepisu. Przy identyfikowaniu powyższych pojęć szczególnego znaczenia nabiera orzecznictwo sądów administracyjnych. Niemniej jednak w każdym wypadku analiza musi być dokonana przez organ w oparciu o całokształt okoliczności istniejących w konkretnej sprawie.

Odnosząc się do poszczególnych pojęć, należy wskazać, iż „ważny interes podatnika” wymaga zaistnienia takich zdarzeń, na które sam podatnik nie mógł mieć wpływu, nawet przy dołożeniu nadzwyczajnej staranności. Zatem ważny interes podatnika, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a ufp to stan spowodowany najczęściej nadzwyczajnymi, losowymi przypadkami dotyczącymi podatnika, który w konsekwencji powoduje, że nie może on uregulować zaległości podatkowej, przy czym nie jest to katalog zamknięty (Wyrok NSA z dnia 8 lipca 2015 r., sygn. akt II FSK 1318/13). Zdarzeniem losowym będzie np. zaistniałe, niespodziewane zdarzenie, niezależnie od woli podatnika, które może spowodować, że ten znalazł się w trudnej sytuacji materialnej, niepozwalającej mu na zapłatę należności. Jednocześnie ważnego interesu podatnika, będącego jedną z przesłanek udzielenie ulgi nie można utożsamiać z subiektywnym przekonaniem podatnika o potrzebie umorzenia zaległości podatkowej (wyrok WSA w Lublinie z dnia 15 marca 2013 r., sygn. akt I SA/Lu 612/12). Przeciwnie, przez ważny interes podatnika należy rozumieć nadzwyczajne względy, które mogłyby zachwiać podstawami egzystencji podatnika. Co za tym idzie nawet trudna sytuacja materialna związana z niską kwotą przychodów oraz wysokimi kosztami miesięcznego utrzymania (w tym także spłaty pożyczek), nie jest przesłanką do udzielenie ulgi w spłacie zobowiązań (wyrok WSA w Szczecinie z dnia 28 października 2015 r., sygn. akt I SA/Sz 758/15).

NSA w wyroku z dnia 18 kwietnia 2012 r. (sygn. akt II FSK 2118/10) wyjaśnił, że ogólną dyrektywą interpretacyjną przy wykładni pojęcia „ważnego interesu podatnika” powinno być uznanie wyjątkowości instytucji przyznawania wszelkich ulg w spłacie zobowiązań. Dalej NSA wskazał, że chodzi o sytuacje wyjątkowe, losowe, niezależne od działań podatnika np. klęskę żywiołową czy nagłą ciężką chorobę. Inne rozumienie tego pojęcia doprowadziłoby do uznania, że każdy podatnik znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej spełniałby przesłanki do uzyskania ulg w spłacie zobowiązań. W orzecznictwie sądowo-administracyjnym wskazuje się, że pojęcia ważnego interesu podatnika nie można ograniczać tylko i wyłącznie do sytuacji nadzwyczajnych, czy też zdarzeń losowych uniemożliwiających uregulowanie zaległości, gdyż pojęcie to funkcjonuje w szerszym znaczeniu (wyrok WSA w Krakowie z dnia 29 maja 2013 r., sygn. akt I SA/Kr 447/13). Nadto podkreślenia wymaga, iż ważny interes podatnika musi istnieć obiektywnie, a nie wyłącznie w przekonaniu Beneficjenta składającego wniosek o przyznanie ulgi. Z subiektywnego punktu widzenia podatnika, w każdej sytuacji może mieć on ważny interes w uzyskaniu danej ulgi.

W tym miejscu wskazać należy, iż ryzyko gospodarcze związane z działalnością przedsiębiorstwa ponosi wyłącznie podmiot ją prowadzący. Każda osoba podejmująca ryzyko prowadzenia działalności gospodarczej powinna być świadoma wszystkich wynikających z tego faktu przywilejów i zagrożeń. Zatem niepowodzenia prowadzonej działalności, czy też nieodpowiedni dobór kontrahentów nie mogą obciążać Skarbu Państwa. Co za tym idzie wszystkie podejmowane w ramach prowadzonej działalności gospodarczej decyzje obciążają przedsiębiorcę, a negatywne skutki z nich wynikające nie mogą być przerzucane na Skarb Państwa, w konsekwencji na innych podatników terminowo i rzetelnie regulujących swoje zobowiązania publicznoprawne (wyrok WSA w Krakowie z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. akt I SA/Kr 1457/15). Ponadto ze względu na wyjątkowy charakter ulgi w spłacie zobowiązań publicznoprawnych, przerzucanie na społeczeństwo skutków podejmowania nietrafnych decyzji gospodarczych lub ryzyka ekonomicznego związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej, prowadziłyby do naruszenia zasady powszechności, równości obywateli w obowiązku do ponoszenia świadczeń publicznoprawnych, wyrażonej w art. 84 i art. 32 Konstytucji (wyrok WSA w Lublinie z dnia 20 maja 2015 r., sygn. akt SA/Lu 8/15).

Przy wyjaśnianiu znaczenia przesłanki „interesu publicznego” wskazać należy, że pojęcie to nie ma stałego zakresu treści, lecz jest to zespół ogólnie zarysowanych celów, które należy wziąć pod uwagę w procesie stosowania prawa i zawsze odnieść go do indywidualnej sytuacji podatnika występującego z wnioskiem o udzielenie ulgi (wyrok WSA w Warszawie z dnia 29 maja 2006 r., sygn. akt III SA/Wa 1964/05). Fakt, iż pojęcie to nie jest jednoznacznie zdefiniowane powoduje, iż w każdym indywidualnym przypadku jego znaczenie może uwzględniać różne aspekty wskazanych wyżej wartości. W orzecznictwie jednak został wypracowany jednolity pogląd definiujący na potrzeby analizowanego przepisu pojęcie „interesu publicznego” rozumianego jako dyrektywa postępowania nakazująca respektowanie wartości wspólnych dla całego społeczeństwa takich jak sprawiedliwość, bezpieczeństwo, zaufanie do organów władzy, równość traktowania podmiotów będących w podobnej sytuacji, czy realizację zobowiązań podatkowych (wyrok NSA z dnia 14 lipca 2015 r., sygn. akt II FSK 1445/13). Jak wskazał WSA w Kielcach, analiza decyzji organów prowadzi do wniosku, że pojęcie przesłanki „interesu publicznego” zrównane zostało z interesem budżetu państwa (wyrok z dnia 10 października 2012 r., sygn. akt I SA/Ke 623/12). Tymczasem nie ma podstaw do przeciwstawiania interesu publicznego jako sprzecznego z indywidualnym interesem obywatela. Podnosi się również, że jakkolwiek w interesie publicznym leży, aby wszyscy zobowiązani wywiązywali się z obowiązku zapłaty należności, to interes publiczny należy rozumieć nie tylko jako potrzebę zapewnienia maksymalnych środków po stronie dochodów w budżecie państwa, ale też jako ograniczenie jego ewentualnych wydatków np. na zasiłki dla bezrobotnych czy pomoc społeczną (wyrok WSA w Szczecinie z dnia 4 września 2012. r. sygn. akt I SA/Sz 217/13).

Zauważyć trzeba, iż postępowanie w sprawie udzielenia ulgi zostało wszczęte wskutek złożonego przez Beneficjenta wniosku, zatem taki wniosek powinien być uzasadniony. Nadto poza treścią żądania wnioskodawca zobowiązany jest wskazać, okoliczności, które jego zdaniem uzasadniają udzielenie przedmiotowej ulgi. Zgodnie z wyrokiem NSA z dnia 23 września 1999 r. (sygn. akt SA/Sz 116/98, niepubl.) jeżeli wnioskodawca powołuje się na przesłankę ważnego interesu podatnika lub interesu publicznego musi wykazać, na czym one w jego konkretnym przypadku polegają. Powyższe oznacza, że oczekując określonego, korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, Strona postępowania winna, działając we własnym interesie, przedstawić organowi dowody stanowiące uzasadnienie żądania. Zatem inicjatywa dowodowa i obowiązek wykazania okoliczności uzasadniających złożony wniosek o zastosowanie ulgi obciąża Stronę postępowania. Organ nie może się jednak ograniczyć jedynie do analizy podniesionych przez podatnika we wniosku argumentów (wyrok NSA z dnia 28 października 2003 r., sygn. akt SA/Bd 1830/03). Na organie ciąży obowiązek ustalenia wszystkich istotnych okoliczności faktycznych, w tym również przesłanek zastosowania ulg w spłacie podatków (art. 7 kpa). Zgodnie z unormowaną ww. zasadą prawdy obiektywnej organy administracji publicznej podejmują wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Zgodnie z tą zasadą organ prowadzący postępowanie ma obowiązek zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego, aby ustalić stan faktyczny sprawy zgodny z rzeczywistością. W szczególności jest obowiązany dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnego przypadku na podstawie analizy całego materiału dowodowego, a stanowisko wyrażone w decyzji uzasadnić w sposób wymagany przez przepisy kpa (wyrok NSA w Warszawie z dnia 26 maja 1981 r., sygn. akt SA 810/81). Obowiązki organu prowadzącego postępowanie, które wynikają z omawianej zasady, odnoszą się w pełnym zakresie do omawianych decyzji uznaniowych, gdyż uprawnienie organu do wydawania takich decyzji nie zwalnia tegoż organu z obowiązku zgromadzenia i wszechstronnego zbadania materiału dowodowego i wydania decyzji o treści przekonywującej pod względem prawnym i faktycznym (wyrok NSA w Warszawie z dnia 19 marca 1981 r., sygn. akt SA 234/81). Trafnie wskazuje się w orzecznictwie sądowym, że granice uznania administracyjnego wyznacza omawiany

art. 7 kpa. Oznacza to, że organ administracyjny podejmując rozstrzygnięcie powinien uwzględnić interes społeczny i słuszny interes obywatela. Nadto organ administracji, działając w ramach uznania administracyjnego, powinien wszechstronnie i dokładnie zbadać wszystkie okoliczności faktyczne, mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy – art. 77 kpa (wyrok NSA w Warszawie z dnia 21 lipca 1998 r., sygn. akt II SA 506/98). Tym samym organ winien wszechstronnie i w sposób wyczerpujący przeprowadzić analizę materiału dowodowego, dotyczącego sytuacji Wnioskodawcy i dokonać oceny czy w rozpatrywanej sprawie zachodzi przesłanka ważnego interesu podatnika lub interesu publicznego, których wystąpienie uzasadniałyby udzielenie ulgi. Podkreślić bowiem należy, iż udzielenie ulgi w spłacie należności nie stanowi przywileju samego w sobie. Jest to forma pomocy udzielonej przez państwo po to, by poprzez niestosowanie zasady egzekwowania należności nie doprowadzić do skutków niepożądanych z punktu widzenia tak społecznego, jak i indywidualnego, odnoszącego się do Wnioskodawcy, a także osób zależnych od niego. Chodzi zatem o to, by wskutek dochodzenia zaległości państwo nie poniosło w efekcie kosztów większych niż w wypadku zaniechania korzystania z tego uprawnienia (wyrok NSA z dnia 3 lipca 2007 r., sygn. akt I FSK 1026/2006).

Mając na uwadze informacje zebrane w przedmiotowej sprawie, w tym treść uzasadnienia złożonego przez Beneficjenta we wniosku o ulgę w spłacie należności, jak i we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 17 listopada 2017 r., a także ustalenia poczynione z urzędu, IZ RPO WZ dokonała zbadania czy mamy do czynienia z ważnym interesem zobowiązanego lub interesem publicznym (art. 64 ust. 1 pkt. 2 lit. a ufp). Warto dodać, iż obie wskazane przesłanki mają równorzędny charakter, zatem obie w trakcie postępowania muszą być rozpatrzone.

Odnosząc się zatem do przesłanki ważnego interesu zobowiązanego należy wskazać, iż badając sytuację Beneficjenta organ powinien przeanalizować sytuację ekonomiczną zobowiązanego, a także uwzględnić jej przyczyny. Dopiero zestawienie ze sobą tych dwóch elementów wraz z wysokością należności do spłaty, pozwala na ocenę czy w sprawie zachodzi ważny interes podatnika.

W trakcie trwania postępowania administracyjnego Beneficjent pismem z dnia 7 kwietnia 2017 r. przekazał do IZ RPO WZ m.in. podatkowe księgi przychodów i rozchodów za rok 2016. Z zawartych w niej danych wynika, iż w roku 2016 Beneficjent osiągnął przychód w wysokości ... zł, poniósł koszty w wysokości ... zł, zaś na zakup towarów handlowych i materiałów przeznaczono kwotę ... zł. W związku z powyższym, jak podał Beneficjent, uzyskał on dochód w wysokości ... zł. Ponadto wraz z ww. pismem Beneficjent przedstawił opinię Banku Spółdzielczego w Gryficach z dnia 7 kwietnia 2017 r., z której wynika, iż Beneficjent korzysta z następujących produktów bankowych:

- (...),
- (...),
- (...),
- (...).

Powyższe dane wskazują, iż zadłużenie Beneficjenta na dzień 7 kwietnia 2017 r. wynosiło (...) zł. Jednocześnie w ww. dokumencie wskazana była informacja, iż obsługa kredytów jest terminowa i zgodna z postanowieniami umów kredytowych.

Pan R. K. zgodnie z przedłożonym zaświadczeniem z ZUS Oddział w Szczecinie z dnia 28 marca 2017 r. nie posiadał zaległości z tytułu opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy czy Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Ponadto Beneficjent oświadczył, że w ciągu bieżącego okresu sprawozdawczego oraz dwóch poprzedzających go okresów sprawozdawczych otrzymał pomoc de minimis o łącznej wartości (...)zł brutto ((...)euro). Organami udzielającymi pomocy był: Wójt Gminy R., Starosta Powiatu G. oraz Wójt Gminy K.

W trakcie trwania postępowania administracyjnego w przedmiocie udzielenia ulgi Beneficjent pismem z dnia 13 października 2017 r. przedłożył zaświadczenie Banku Spółdzielczego w G. zgodnie, z którym R. K. posiada następujące kredyty:

- (...),
- (...),
- (...),
- (...).

Jednocześnie w ww. zaświadczeniu wskazane zostało, iż kredyty zostały udzielone zgodnie z wnioskami klienta i są spłacane terminowo.

Beneficjent podkreślił przy tym, iż ww. dane wskazują, że jego zadłużenie kredytowe wynosi ponad (...) zł. Dodatkowo w wyniku przeprowadzonej na rzecz IZ RPO WZ egzekucji wyegzekwowano kwotę (...) zł wraz z odsetkami w wysokości (...) zł oraz kosztami egzekucyjnymi, co spowodowało konieczność zaciągnięcia nowych zobowiązań kredytowo – pożyczkowych.

Niezależnie od składanych przez Beneficjenta dokumentów na etapie postępowania administracyjnego, IZ RPO WZ powzięła informację dotyczącą majątku zobowiązanego z treści postanowienia WSA z dnia 21 grudnia 2016 r. o odmowie wstrzymania wykonania decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/22/W/2016 utrzymującej w całości w mocy decyzję nr WWRPO/53/W/2014 z dnia 30 grudnia 2014 r. Z przedłożonych do Sądu dokumentów wynika, iż Beneficjent osiągnął w roku 2015 przychód z pozarolniczej działalności gospodarczej w kwocie (...) zł, koszty uzyskania przychodu w kwocie (...), co daje dochód w kwocie (...) zł (PIT – B). Ponadto wskazał, iż mieszka na pobyt stały w miejscu prowadzonej działalności gospodarczej, tj. w (...), a koszty związane z utrzymaniem stanowią koszty działalności gospodarczej. Beneficjent podał także, że nie prowadzi oddzielnego gospodarstwa domowego (jest kawalerem), wraz z nim w pensjonacie „Orka” mieszkają jego rodzice, a otrzymywane emerytury przeznaczą na leki i świadczenia medyczne. Beneficjent otrzymał od dziadków nieruchomości, w której jest prowadzona działalność pod nazwą „(...)”, a obroty na podstawie kasy fiskalnej są wliczane do ogólnych obrotów Firmy Turystyczno-Handlowo-Uslugowej „Orka”. Jednocześnie z wyciągów z rachunków prowadzonych w Banku Spółdzielczym - bieżącego, pomocniczego, związanego ze spłatą kredytów inwestycyjnych i obrotowego, z konta walutowego (w euro) za okres od dnia 1 maja 2016 r. do dnia 31 października 2016 r. saldo końcowe rachunku bieżącego na dzień 31 października 2016 r. wynosiło (...) zł (obroty uznania (...) zł, obciążenia (...) zł). WSA wykazało ponadto, iż Beneficjent posiada:

- (...),
- (...),
- (...),
- (...),
- (...).

Beneficjent podał także, iż z działalności gospodarczej otrzymuje dochód w wysokości (...) zł netto miesięcznie. Jako wydatki i zobowiązania wykazał: trzy kredyty inwestycyjne w kwotach (...) zł, (...) zł, (...) zł, kredyt na rachunku w kwocie (...) zł, raty leasingu w kwocie (...) zł, opłaty stałe w kwocie (...) zł.

Przedstawione przez Beneficjenta w trakcie postępowania administracyjnego o udzielenie ulgi dokumenty, jak i zebrana przez IZ RPO WZ dokumentacja wskazują, iż w latach 2015 – 2016 osiągnął przychód w kwocie (...) zł, co przełożyło się na (...) zł dochodu. Ponadto na rozwój prowadzonej działalności gospodarczej Beneficjent zaciągnął kredyty na wysokość (...) zł, z których na dzień 7 kwietnia 2017 r. pozostało do spłaty (...) zł. W tym miejscu wskazać należy, iż pismem z dnia 13 października 2017 r. przedłożył zaświadczenie Banku Spółdzielczego w G., z którego wynika całościowa wysokość zaciągniętych kredytów, natomiast zaświadczenie przedłożone w dniu 7 kwietnia 2017 r. dotyczyło tych samych kredytów, jednakże wskazana została kwota rzeczywiście pozostająca do zwrotu. Jednocześnie Beneficjent posiada majątek ruchomy i nieruchomy o łącznej wartości (...) zł.

Powyższe dane wskazują, iż pomimo faktu osiągnięcia przez Beneficjenta wysokiego przychodu w kwocie (...) zł ponosi on około 97% kosztów jego uzyskania. Zauważyć trzeba, iż to Beneficjent prowadzi swoje przedsiębiorstwo i planuje jego skalę i rentowność. Skutki podejmowanych przez Beneficjenta dotyczące rozpoczętych inwestycji (jak i zaciągniętych na ten cel zobowiązań kredytowych) czy niezbędnych kosztów prowadzenia działalności obciążają wyłącznie Beneficjenta. Przypomnieć należy, iż ryzyko gospodarcze związane z działalnością przedsiębiorstwa ponosi wyłącznie podmiot ją prowadzący. Natomiast zgodnie z tezą wyroku NSA z dnia 31 stycznia 2006 r. (sygn. akt II FSK 257/05) zobowiązania cywilnoprawne nie posiadają atrybutu pierwszeństwa przed zobowiązaniami publicznoprawnymi i obowiązek ich spłaty nie może stanowić przesłanki umorzenia zaległości podatkowych. Przyjęcie bowiem odmiennego stanowiska oznaczałoby, że w sytuacji braku dostatecznych środków podatnik ma prawo spłacić w pierwszej kolejności swoje zobowiązania cywilnoprawne, natomiast ciężar spłaty jego zobowiązań podatkowych przerzucany na jest na ogół społeczeństwa. Przyznanie w takim przypadku ulgi w spłacie podatku powodowałoby sytuację, w której Beneficjent otrzymałby preferencję podatkową niedostępną dla innych podatników (Wyrok WSA w Szczecinie z dnia 8 lipca 2015 r. sygn. akt I SA/Sz 43/15). Tym samym zarzuty Beneficjenta jakoby prowadzona przez niego działalność gospodarcza jest „na minimalnym progu rentowności” nie może stanowić podstawy do udzielenia ulgi w spłacie należności publicznoprawnej.

Beneficjenta w lit. b wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy podniósł, że gdyby Beneficjent nie liczył na dofinansowanie środkami europejskimi, to nie realizowałby działań będących przedmiotem projektu, a tym samym poniósłby mniejsze koszty inwestycyjne, jak i same koszty funkcjonowania byłyby niższe. Co za tym idzie prowadzona przez Beneficjenta działalność gospodarcza byłaby bardziej rentowna.

IZ RPO WZ nie znajduje podstaw do uznania powyższego argumentu za zasadny, albowiem jak zostało to wykazane w niniejszej decyzji, Beneficjent złożył wniosek o dofinansowanie w dniu 24 maja 2010 r., natomiast do rozliczenia przedstawił fakturę VAT nr 191/05/2010 z dnia 27 maja 2010 r. wystawioną z tytułu wykonania instalacji solarnej odzysku ciepła dla centralnego ogrzewania na kwotę 150 000,00 zł brutto. Beneficjent poniósł zatem koszty inwestycyjne na wykonanie instalacji solarnej (będącej przedmiotem projektu nr WND-RPZP.01.01.01-32-299/10) zanim jeszcze wiedział, że otrzyma dofinansowanie z RPO WZ. Przyznanie dofinansowania nastąpiło bowiem dopiero w dniu 15 października 2010 r. (uchwała Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr 1886/10). Powyższe bezsprzecznie wskazuje, iż Beneficjent rozpoczął inwestycję i miał zamiar ją kontynuować niezależnie od otrzymania, czy też nie dofinansowania z RPO WZ, tym samym przedmiotowy zarzut jest niezasadny.

Mając na uwadze całokształt przywołanych powyżej okoliczności IZ RPO WZ ustaliła, że w badanym stanie faktycznym sytuacja nadzwyczajna wskazująca na wystąpienie przesłanki ważnego interesu zobowiązanego nie wystąpiła. Beneficjent osiąga bowiem dochód z prowadzonej działalności gospodarczej, jak i posiada majątek, którego wysokość znacząco przewyższa wykazane przez Beneficjenta zobowiązania.

Przechodząc do okoliczności wystąpienia przesłanki interesu publicznego podkreślić należy, iż we wniosku o udzielenie ulgi Beneficjent wskazał, że zatrudnia łącznie 15 osób na terenie zagrożonym bezrobociem. Natomiast nieudzielenie ulgi spowodowałoby konieczność ich zwolnienia. Jednorazowa spłata zobowiązania miała, w opinii Beneficjenta zagrozić funkcjonowaniu firmy. Ponadto we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wskazane zostało, iż Beneficjent zrealizował w całości projekt, tj. wykonał wszystkie działania wymienione w umowie o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.01-32-299/10-00, licząc na dofinansowanie z Unii Europejskiej w wysokości miliona złotych. Ostatecznie Beneficjent dofinansowania w ww. wysokości nie otrzymał, a poniósł dodatkowe koszty związane ze zwrotem części otrzymanej dotacji (odsetki ustawowe liczone jak dla zaległości podatkowych i koszty egzekucyjne). Wskutek powyższego w opinii Beneficjenta zaistnieje konieczność redukcji zatrudnienia, ograniczenie współpracy z innymi przedsiębiorstwami, zredukowanie własnej działalności gospodarczej. Tym samym budżet państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego ulegną uszczupleniu wskutek zmniejszenia zapłaty podatków przez Beneficjenta, w tym podatku i opłat lokalnych, składek na ZUS, redukcją zakupu energii elektrycznej i gazu, co w jego opinii wpłynie na mniejsze zyski państwowych firm energetycznych.

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, iż w latach 2015 – 2016 Beneficjent zatrudniając 15 pracowników nadal osiągał znaczący dochód. Ponadto regulował on systematycznie wszystkie swoje zobowiązania (kredytowe i publicznoprawne). Tymczasem nie zostało wykazane przez Beneficjenta na żadnym stadium postępowania administracyjnego, jakoby wyegzekwowanie w toku egzekucji administracyjnej kwoty 176 314,10 zł wraz z odsetkami w kwocie 103 606,10 zł (data pobrania środków przez organ egzekucyjny: 8 maja 2017 r., 12 maja 2017 r., 16 maja 2017 r., 17 maja 2017 r.) w jakikolwiek sposób wpłynęło na funkcjonowanie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. IZ RPO WZ na podstawie ofert zamieszczonych na oficjalnej stronie internetowej prowadzonej przez Beneficjenta działalności gospodarczej ((...)) ustaliła, iż nadal prowadzi on w szerokim zakresie działalność gospodarczą. Beneficjent oferuje na niej szereg pakietów wypoczynku, z czego wszystkie oferty zawierają oprócz noclegu również wyżywienie w postaci śniadań i kolacji. Jednocześnie Beneficjent oferuje możliwość organizacji wesel, przyjęć czy konferencji w prowadzonym przez niego pensjonacie, jak i również oferuje możliwość skorzystania z restauracji o bardzo szerokim zapleczu gastronomicznym.

Powyższe wskazuje, iż pomimo wyegzekwowania przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Gryficach całości zobowiązania pieniężnego na rzecz IZ RPO WZ, Beneficjent nie był zmuszony do ograniczenia prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. Tym samym wskazywane przez Beneficjenta skutki, tj. konieczność ograniczenia zatrudnienia, ograniczenie współpracy z innymi przedsiębiorstwami, zredukowanie własnej działalności gospodarczej nie wystąpiły.

Skuteczna egzekucja całości zobowiązania pieniężnego wynikającego z decyzji administracyjnej nr WWRPO/22/W/2016 z dnia 29 czerwca 2016 r. utrzymującej w mocy decyzję nr WWRPO/53/W/2014 z dnia 30 grudnia 2014 r. orzekającą zwrot środków przekazanych w ramach RPO WZ nie wywołała negatywnych skutków, które powodowałyby konieczność stwierdzenia wystąpienia przesłanki interesu publicznego. Beneficjent bowiem nadal prowadzi działalność gospodarczą w dotychczasowym zakresie.

Reasumując, po szczegółowym wyjaśnieniu stanu faktycznego sprawy, na podstawie analizy całokształtu zebranego materiału oraz biorąc pod uwagę okoliczności w jakich znalazła się Strona, organ nie stwierdził wystąpienia w sprawie przesłanek udzielenia ulgi w postaci ważnego interesu zobowiązanego, jak i interesu publicznego, a zatem niezasadnym jest uwzględnienie wniosku o

udzielenie ulgi w postaci umorzenia należności głównej w łącznej wysokości 176 314,10 zł wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych w kwocie 103 606,10 zł, wynikających z decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/22/W/2016 z dnia 29 czerwca 2016 r. utrzymującej w mocy decyzję nr WWRPO/53/W/2014 z dnia 30 grudnia 2014 r. orzekającej zwrot całości środków otrzymanych w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007 – 2013 na podstawie umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.01-32-299/10-00 z dnia 27 grudnia 2010 r. na realizację projektu pn. „Wdrożenie kondensacyjnego systemu grzewczego wspartego układem solarnym oraz zakup innowacyjnego wyposażenia do Centrum Konferencyjno-Wypoczynkowego w Trzęsaczu”.

(...)

Odnosząc się do zarzutu nie rozpatrzenia przez IZ RPO WZ alternatywnych wniosków Beneficjenta, tj. o umorzenie częściowe należności, które zostały zawarte we wniosku z dnia 21 marca 2017 r. wskazać należy, iż w petitum ww. pisma wniesione zostało jedynie o umorzenie należności głównej wraz z odsetkami oraz o wstrzymanie prowadzenia egzekucji. Jedynie na końcu uzasadnienia wskazane zostało, iż na podstawie art. 55 ufp należności przypadające organom administracji rządowej, państwowym jednostkom budżetowym i państwowym funduszom celowym, mogą być umarzone w całości albo w części lub ich spłata może być odraczana lub rozkładana na raty. Zauważyć trzeba, iż organ jest związany treścią wniosku w tym sensie, że nie może zastosować innej ulgi, aniżeli ta, o którą prosi podatnik (podobnie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim w wyroku z dnia 23 lipca 2010 r., WSA w Gdańsku 19 marca 2014 r.).

Mając na uwadze powyższe – jak i treść wniosku o udzielenie ulgi Beneficjenta – wskazać należy, że wbrew temu co zostało wskazane we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Beneficjent wniósł jedynie o umorzenie należności głównej wraz z odsetkami. Tym samym IZ RPO WZ rozpatrując możliwość udzielenia ulgi nie mogła brać po uwagę innego rodzaju ulgi niż ta wnioskowana przez Beneficjenta.

Konkludując, dopuszczalność umorzenia w całości należności publicznoprawnych przewidziana jest przepisem art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a, ufp przy czym o udzieleniu ww. ulgi decyduje właściwy w sprawie organ na wniosek zobowiązanego. Jak już wskazywano podejmowana przez organ decyzja ma charakter uznaniowy. Zaś co do zasady uznanie administracyjne oznacza możliwość wyboru przez organ, w określonym stanie prawnym i faktycznym, konsekwencji prawnej. Innymi słowy, decydując na zasadzie uznania administracyjnego organ podejmuje rozstrzygnięcie w sposób nieskrępowany, a o ostatecznym wyborze sposobu rozstrzygnięcia powinny zadecydować przesłanki celowości i słuszności działania.

Po przeprowadzeniu postępowania w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy IZ RPO WZ na podstawie art. 138 kpa wydaje jedno z trzech rozstrzygnięć:

- 1) utrzymujące w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchylające zaskarżoną decyzję, w całości albo w części i w tym zakresie orzekające co do istoty sprawy albo uchylające decyzję – umarzające postępowanie w pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarzające postępowanie odwoławcze.

Mając na uwadze całość dotychczas zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności wniosku o udzielenie ulgi wraz z dokumentacją, jak również wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy IZ RPO WZ nie widzi podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji ani w całości ani w części, w związku z czym utrzymuje w całości w mocy zaskarżoną decyzję nr WWRPO/30/W/2017 z dnia 31 października 2017 r. odmawiającą Beneficjentowi udzielenia ulgi w postaci umorzenia należności wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych, wynikających z decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/53/W/2014 z dnia 30 grudnia 2014 r. orzekającej zwrot środków otrzymanych w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007 – 2013 na podstawie umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.01-32-299/10-00 z dnia 27 grudnia 2010 r. na realizację projektu pn. „Wdrożenie kondensacyjnego systemu grzewczego wspartego układem solarnym oraz zakup innowacyjnego wyposażenia do Centrum Konferencyjno-Wypoczynkowego w Trzęsaczu” i utrzymującej ją w mocy decyzji nr WWRPO/22/W/2016 z dnia 29 czerwca 2016 r.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji przysługuje wniesienie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, ul. Staromłyńska 10 w terminie 30 dni od daty jej doręczenia za pośrednictwem Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego.

Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego

Otrzymują:

- 1) Adwokat Rafał Wiechecki
Kancelaria Adwokacka
ul. Bolesława Krzywoustego 3
70-244 Szczecin